

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 416/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **ALTHAN Trade, s.r.o.**, Chemlonská 1, Humenné, zastúpeného Mgr. Jurajom Schmidtom, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/2/2024 z 20. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania v civilnom spore.

II.

2. Okresný súd rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa proti žalovanému domáhal vrátenia kúpnej ceny a náhrady škody za zvýšený odber elektriny na žalovaným na základe zmlúv v rokoch 2011 a 2012 dodaných chladiacich zariadeniach. Bolo nesporné, že sťažovateľ si v roku 2015 u žalovaného uplatnil vadu spočívajúcu v tom, že zariadenia majú vyššiu ako technickými údajmi deklarovanú spotrebu elektriny, a žalovaného vyzval na odstránenie týchto väd a náhradu škody. Žalovaný tomu nevyhovel a sťažovateľ od zmluvy odstúpil. Okresný súd dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy je neplatné, pretože nadspotreba elektriny sa nepreukázala. Zdôraznil, že spotreba zariadení je ovplyvnená rôznymi faktormi (umiestnenie, teplota v miestnosti, množstvo chladeného tovaru), a tak nemožno určiť presnú stálu spotrebu. Preto sťažovateľom predložený znalecký posudok nevyhodnotil ako relevantný na preukázanie nameraných hodnôt. Okrem toho žalovaný pri dodaní zariadení nedeklaroval žiadne technické parametre s povahou kvalitatívnej vlastnosti, a preto neporušil žiadnu z povinností podľa § 420 Obchodného zákonníka. Navyše, sťažovateľ vady namietol až po troch rokoch od dodania zariadení, a tak nesplnil podmienku včasného oznámenia väd, čo viedlo k zániku jeho práva odstúpiť od zmluvy.

3. Proti tomu sa sťažovateľ odvolal. Tvrdil, že znalec si bol pri meraniach vedomý vplyvu rôznych faktorov na spotrebu elektriny a určil ju na strednú hodnotu. Hodnotenie znaleckého posudku okresným súdom tak bolo svojvoľné. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil, keďže vytýkaný nedostatok zariadení nie je vadou a žalovaný v čase uzavretia zmlúv nebol povinný opatriť zariadenia informáciou o spotrebe energie, keďže táto povinnosť bola zavedená až od júla 2016 [nariadenie komisie (EÚ) 2015/1094]. Sťažovateľ tak nemohol účinne odstúpiť od zmluvy. Okrem toho podľa krajského súdu nepostupoval v súlade s § 562 Obchodného zákonníka a bez zbytočného odkladu neoznámil vady, keďže zariadenia boli dodané v roku 2012, no ku kontrole spotreby a oznámeniu väd došlo až v roku 2015.

4. Proti tomu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Tvrdil, že krajský súd nevysvetlil, prečo uplatnil na Zákon č. 182/2011 Z. z. o štítkovaní energeticky významných výrobkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štítkovaní“) zúžený režim vyplývajúci zo smernice o označovaní, resp. prečo zastáva názor, že sa tento zákon nevzťahuje na profesionálne chladiarenské zariadenia. Ďalej tvrdil, že krajský súd sa nevenoval kľúčovej otázke povinnosti žalovaného štítkovať chladiarenské zariadenia a prečo považoval danú smernicu za relevantnú, keďže nie je priamo záväzným právnym aktom. Sťažovateľ podotkol, že zvýšenú spotrebu elektriny je potrebné považovať za skrytú vadu. Sťažovateľ zdôraznil, že ak dodávateľ deklaruje spotrebu zariadenia, a to aj bez zákonnej povinnosti, je nevyhnutné, aby tovar tieto vlastnosti spĺňal, a keďže skutočnosť, že zariadenie malo výrazne vyššiu spotrebu, ide o vadu. Preto rozsudok krajského súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie. Podľa sťažovateľa krajský súd zároveň vec nesprávne právne posúdil a v tejto súvislosti položil otázku, či zo zákona o štítkovaní v čase dodania zariadení vyplývala povinnosť dodávateľa označiť profesionálne chladiarenské zariadenie štítkom, ktorý obsahuje údaj o jeho celkovej spotrebe elektrickej energie.

5. Najvyšší súd dovolanie ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením odmietol. Dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam sťažovateľa s uvedením jednotlivých bodov, v ktorých sa im krajský súd venoval. K položenej právnej otázke najvyšší súd uviedol, že nešlo o pre vec rozhodujúcu otázku, a preto je dovolanie neprípustné. Podstatnými otázkami bola účinnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy, existencia vytknutej vady a včasnosť oznámenia vady žalovanému. Keďže k týmto kľúčovým otázkam dovolanie sťažovateľa nesmeruje, vyriešenie dovolateľom nastolenej otázky nemá dopad na posúdenie správnosti záveru o zamietnutí žaloby pre neexistenciu vady, neúčinné odstúpenie od zmluvy a oneskorené oznámenie väd. K povinnosti štítkovať profesionálne chladiace zariadenie najvyšší súd uviedol, že túto povinnosť až do júla 2016 zaviedlo nariadenie Komisie (EÚ) 2015/1094, čo bolo niekoľko rokov po daní tovaru, pričom nariadenie nevyžaduje transpozíciu do vnútroštátneho práva.

III.

6. Sťažovateľ namieta, že krajský a ani najvyšší súd nezodpovedali ním vymedzenú otázku na to, prečo sa zákon o štítkovaní nevzťahuje na profesionálne chladiarenské zariadenia. Rovnako namieta, že nie je zrejmé, z akých konkrétnych dôvodov krajský súd nepovažoval za relevantnú povinnosť žalovaného opatriť chladiarenské zariadenia štítkami v zmysle zákona o štítkovaní a ani

z akého dôvodu mal sťažovateľ postupovať v rozpore s § 562 Obchodného zákonníka. Najvyššiemu súdu vytýka, že celkom opomenul jeho dovoláciu argumentáciu a žiadnym spôsobom nereagoval na jeho argumenty. Sťažovateľ tiež namietá, že najvyšší súd sa nevyjadril k tomu, či nadspotreba elektriny je vadou zjavnou alebo skrytou, ani k tomu, že deklarovaná spotreba na vonkajšom štítku nezodpovedala sťažovateľom reálne nameranej spotrebe.

7. Sťažovateľ zastáva názor, že ním položená právna otázka je kľúčová, a preto jej neposudzovaním došlo k zásahu do jeho ústavných práv. Dodal, že keďže nariadenie Komisie (EÚ) 2015/1094 v čase dodania nebolo účinné, na dané vzťahy je potrebné aplikovať zákon o štítkovaní, ktorý nerozlišoval medzi profesionálnymi chladiarenskými zariadeniami a inými elektricky významnými výrobkami a zároveň zakazuje použitie štítku odporujúceho § 5 ods. 4, v zmysle ktorého sa zakazuje použitie štítku, ktorý by mohol pôsobiť klamlivo alebo zavádzajúco. Namietané uznesenie najvyššieho súdu preto považuje za nepreskúmateľné, nedostatočné a nepresvedčivé.

IV.

8. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

9. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia (II. ÚS 65/2010).

10. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie je zamerané na výsledok, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd pri svojom prieskume nerozhoduje vo veci samej, ale preskúmava, či nie sú skutkové a právne závery všeobecných súdov zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň či majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 353/2024, III. ÚS 619/2021).

11. Pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti bolo rozhodujúce, že najvyšší súd sa so sťažovateľom nastolenou právnou otázkou vysporiadal tak, že mu vysvetlil, prečo ju nepovažuje za kľúčovú pre rozhodnutie súdu. Z hľadiska posúdenia dôvodnosti žaloby podanej sťažovateľom bola podstatná existencia vytknutej vady, včasnosť oznámenia vady žalovanému a následne, či odstúpenie od kúpnej zmluvy bolo účinné. Za zjavne mylné tak nemožno považovať východisko najvyššieho súdu, ktorý zdôraznil, že odstúpenie od kúpnej zmluvy účinné nebolo, pretože žalovaný nemal povinnosť štítkovať profesionálne chladiace zariadenie. Neobstojí argument sťažovateľa, že táto povinnosť vyplývala žalovanému zo zákona o štítkovaní, resp. jeho tvrdenie, že údaje na štítku boli klamlivé, resp. zavádzajúce. Na predmetnom štítku sa nenachádzal údaj o celkovej spotrebe zariadenia, a keďže žalovaný takúto povinnosť ani nemal, skutočnú spotrebu ani nie je s čím porovnať, a tak ani nie je možné reálne zistiť vadu zariadenia. Preto právny názor najvyššieho súdu,

ktorý poukázal na neexistenciu vady a neúčinné odstúpenie od zmluvy ako kľúčovej otázky, nie je mylný.

12. Mylný nie je ani záver najvyššieho súdu o tom, že povinnosť štítkovať profesionálne chladiace zariadenie zaviedlo až od júla 2016 nariadenie Komisie (EÚ) 2015/1094. Keďže túto povinnosť žalovaný neporušil, nemohlo dôjsť ani k namietanej vade zariadenia. Sťažovateľom tvrdený opak nemožno vyvodit' z § 5 ods. 4 zákona o štítkovaní, pretože na sporných štítkoch sa nachádzal úplne iný údaj, a to príkon topného telesa, a nie celková spotreba zariadenia. Keďže nadmerná spotreba elektrickej energie sa nedá vypočítat' z údajov na štítku, nie je možné vypočítat' celkovú spotrebu elektrickej energie, a preto treba znovu zhodnotit', že ku namietanej vade logicky dôjsť nemohlo. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa a odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania preto nemožno dospieť k tomu, že by k porušeniu ústavných práv sťažovateľa mohlo dôjsť uznesením najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu